

La gestió d'allò desconegut

«La realitat, però, ens demostra que ningú en sap suficient perquè el repte és desconegut, perquè vivim en societats complexes»

Sempre m'ha fascinat la gent que va per la vida amb el convenciment de saber del cert tot el que els envolta. De conèixer les respostes a les preguntes que es fan i de saber-se coneixedora de certeses inamovibles. Junt amb una fascinació genuïna, també em provoquen certa desconfiança: com es pot estar tan segura de tot? Com es pot viure sense fer-se preguntes, sense posar en dubte, sense plantejar-te que, en algunes coses, pots no tenir raó, estar equivocada?

Aquest sentiment el revisc en moments crítics. Acostumo a sentir-lo en els comiats a persones que ens deixen, per exemple. En les cerimònies de dol on algunes persones senten el consol de saber que el més enllà espera a qui marxa. També el sento quan escolto a persones que militen convençudes en opcions polítiques, en moviments socials, en grups de lleure o en cant coral i senten un profund sentiment de pertinença a una comunitat que està on ha d'estar, que sap el que fa, que no s'equivoca i que sempre camina recta. Sense fissures, sense debat, sense esclatxes. De nou, pam!, fascinació i desconfiança.

És en els moments que no veig clars, que em són desconeguts, on més dubtes tinc. Quan començo projectes nous, quan canvio el lloc on visc, quan inicio un nou treball o quan em trobo en una situació per primera vegada. Necessito escoltar, parlar, preguntar. M'obliga a tenir els ulls oberts i l'oïda atenta. A estar disposada a canviar d'opinió. A mantenir-me fidel als meus principis més bàsics però lliure de moure'm en la resta de consideracions.

I així, enmig d'un 2020 tan imprevisible, tan boig, tan inesperat i tan caòtic, un any disposat a ensenyar-nos moltes coses si estem disposats a aprendre-les però també un any on tot canvia molt ràpidament i on tenim menys certeses que mai, és ara com més difícil em sembla creure's en possessió de veritats absolutes. I penso en les persones que han de prendre decisions. Penso en la pressió que tenen per encertar, per prendre les decisions menys errònies, per saber gestionar aquestes incerteses i per encertar la gestió de la resta. En les persones que des de diferents àmbits del coneixement volen contribuir, volen aportar la seva expertesa, volen fer arribar les seves raons absolutes, les veritats que creuen que ajudaran o les que consideren més irrefutables. I sento de nou fascinació per assumir riscos que seran criticats sempre i desconfiança per les possibles raons ocultes per a fer-ho.

En societats lliures i democràtiques totes les persones tenim opinions, podem informar-nos, podem creure que ja en sabem prou o que nosaltres ho fariem millor. La realitat, però, ens demostra que ningú en sap suficient perquè el repte és desconegut, perquè vivim en societats complexes i tan interconnectades que qualsevol peça fa caure el dòmino sencer. Que, fins i tot més enllà d'aquest àmbit, els països de l'entorn i de ben lluny, també estan interconnectats i que una decisió aquí no només comporta el pes d'afectar les vides del teu entorn, sinó també les de les famílies d'aquella ciutadania que va venir de fora. I així, hem de saber exigir professionalitat, transparència i bona gestió tot sent conscients que, potser, també ens cal dubtar, escoltar i donar suport a les decisions. La gestió pública és difícil, la gestió d'allò que desconeix està per fer encara.